

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 234. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731117923056/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Minna

endogsaa forud undertiden, — ikke fordi jeg bad ham derom, men det var knappe Tider, og han var saa fintfølede. Han røg kun Cigaretter, — det var noget Andet end vor nuværende Logerende, — han er forresten ogsaa Maler, det vil sige, — han er fra Holsten — det er Lokaler han dekorerer, Lofte og Vægge. . . . Men Hr. Stephensen røg kun Cigaretter, — aa, naar man den Gang kom herind i Stuen, det var ligesom De kunde lugte Røgelsen i den katholske Kirke. Ja, dér har De da været? min Gud, saa højt der er til Loftet, og alle de Lys paa Altret, — ak, og saadan som de synger! det er ligesom man hørte Englene, — jeg har været der med Minna, — hun sagde, det var Latin de sang. . . . Ellers gaar jeg i Anna-Kirken her henne, det er en mageløs Præst, vi har, forleden tog han mig i Haanden, og han spurgte efter Minna, — han har konfirmeret hende — forresten kan hun ikke lide ham — hun er lidt vanskelig, det vil sige, — saadan — med Mennesker, hun faar let Noget at udsætte. . . . Naa, naturligvis har hun Ret, paa sin Maade, — der er mange slette Mennesker til, men hvad skal man sige, Herregud! derfor har vi Religionen, — hvad var vi uden Religionen, Hr. Fenger!

— Ja, jeg maa desværre bekende, at jeg ikke

er saa meget kirkelig, men jeg tror, at Minna og jeg ogsaa i den Henseende —

— Ak Gud, ja! Ungdommen, ser De, — da jeg var ung, — det var akkurat det samme, — da tænker man kun paa at more sig, naa, — naar man blot ikke gør noget Ondt! —

— Jeg tænker dog ogsaa f. Ex. lidt paa at fortjene Noget, og jeg haaber snart at kunne faa en saadan Stilling, at vi kan gifte os. Jeg har en Onkel, som er Fabrikant i England, og han vil gjerne have mig derover. —

— Til England, ih nej da! jeg havde saamænd en Søster, som var flere Aar i England. Ak ja, Alt hvad hun kunde fortælle! Det maa jo være en skrækkelig By, London! Al den Taage og Kulrøg. Der bor de ogsaa i flere Etager, og hele Familien spiser til Middag ude i Køkkenet. . . .

Da det endelig blev mig ganske klart, at jeg ligesaa godt resolut kunde opgive ethvert Forsøg paa at lede Samtalen ind i et fornuftigt Spor, lod jeg hende tumle sig paa slap Line, som hun kunde bedst, og gjorde kun af og til et Par understøttende Bemærkninger. I Begyndelsen havde hun talt temmelig rent, men eftersom hun kom i Aande, indfandt Provsialismene sig; hun sagde „m'r“ for „wir“ og „sein“ for „sind“, kendte kun bløde